

til andet Brug, altsaa ikke vise den til nogen, ikke benytte den i private Forhold, i Samtaler, i Diskussion, i Møder om denne Slags Ting, det tror jeg næppe har været de ærede Forslagsstilleres Mening. Jeg henleder som sagt kun Opmærksomheden derpaa. Dersom det er Meningen, at hvor en saadan Attest er fornøden, hvor den f. Eks. skal produceres for Øvrigheden — det kan f. Eks. være under en Retsdag, kan denne Attest ikke benyttes, saa skal i dette Tilfælde en Domstol, hvor nogen vil paaberaabe den paa officiel Maade, hvor han ikke kan faa den Interesse fremmet, han ønsker fremmet, uden at han maa støtte sig til en officiel Attestation om det, der er Tale om, sige, at saa kan en saadan Attest ikke fremlægges med den Nytte, at der kan tages Hensyn til den. En Domstol skal f. Eks. sige: ja der er nok en Attest, som beviser det, der er Spørgsmaal om, men vi have ikke Lov til at tage Hensyn til dette Bevis, vi skulle handle og dømme, som om dette Bevis ikke var ført, skønt det er ført. Det var en Maade, hvorpaa jeg tænker mig, at de ærede Forslagsstillere have tænkt sig denne Sætning anvendt. Men som sagt, dersom det er Meningen, at overalt hver Gang der trænges til en Attestation af det, som staar i denne Attest lige over for en Øvrighed, det være sig en Domstol eller en civil Øvrighed, kan der ikke tages Hensyn til den, men man maa skaffe en anden Attest, som man betaler med de regelmæssige Gebyrer; dersom dette er de ærede Forslagsstilleres Mening, saa siger jeg, at der muligvis — det er jo kun en Hensigt, jeg gør — kunde være Anledning til at foretage Redaktionen af det, som her staar, paa en noget anden Maade. Jeg tillader mig at rette det Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, om han har forstaaet denne Sætning, saaledes som jeg nu har antydet.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Sens Bist): Jeg kan gerne sige, hvor jeg har min Kilde til denne Sætning. Denne Kilde er ikke saa daarlig endda, og jeg har derfor ment, at Forslagsstillerne trostigt kunde benytte den. Jeg skal opløse det ærede Medlem om den. Forholdet er jo det, at naar man paa Herredskontoret vil have en Pante-

attest, som er nødvendig, naar man vil have Kreditforeningslaan og ved mange andre Lejligheder, skal man give 3 Kroner 90 Øre for den. Da nu i sin Tid gamle Dr. Winther oprettede en Brandkasse for mindre Ejendomsbestidde af faste Ejendomme i Nørrejylland, forlangtes det, naar de gik over fra den ene Brandkasse til den anden, at de skulde have en Pantebogsattest. Man mente da, at det var for stor en Udgift med disse 3 Kr. 90 Øre, naar det for Eksempel var en Husmand, der vilde gaa over fra den ene Brandkasse til den anden. Denne Mand fik da sat igennem en Lov af 8de Marts 1856, i hvis første Paragraf det blev bestemt, at naar Folk gik op paa vedkommende Herreds Kontor og forlangte en Pantebogsattest, som de vilde bruge i det Øjemed at træde over fra den ene Brandkasse i den anden, kostede en saadan Attest ikke 3 Kroner 90 Øre, men kun 50 Øre plus 30 Øre i Stempelafgift. Det er denne Bestemmelse, som vi Forslagsstillere have tilladt os ordret at optage i dette Forslag, hverken mere eller mindre, og Meningen har naturligvis været den, at naar en Husmand, hvis dette Lovforslag blev vedtaget, vilde laane i Husmandskreditforeningen, kunde han erholde Attest til samme Pris. Vi have dette Forholdsagte at holde os til, og naar det har været min og mine Medforslagsstilleres Mening, at vi gerne vilde have et Forslag igennem til Bæmpelse for disse Smaaafolk, naar de vilde laane, vilde vi ikke gaa videre, men henholde os til denne gamle Bestemmelse, til dette Forholdsagte, som forelaa i Lov af 8de Marts 1856, hverken mere eller mindre. Vi have ment, at det over for den ærede Indenrigsminister og eventuelt over for Finansministeren vilde møde mindst Modstand, naar vi kunde henvise til et Forholdsagte som det her nævnte. Det er det, som vi Forslagsstillere have ment, naar vi have brugt disse Ord, som altsaa staa ordret i Lov af 8de Marts 1856 § 1. Vi ere jo ikke andet end simple Lægfolk, der ingen juridisk Kundskab have, men vi have ment, at naar vi toge denne Bestemmelse, som den stod i en gammel Lov, kunde Formen nok passere. Derfor vil jeg ogsaa haabe, at det ingen Vanskeligheder vil vække hos det ærede Medlem, at vi benytte den Form, som nu